

»Moj Bog!« — izustil je jokaje Matevž in hitel v kapelico.

Kako vesela sta sedaj Tonček in Matevž drug drugega! Kako vesel je njiju stari Parnik, a kdo veselejši, kakor predobri naš Oče nebeški!

J. S.

Angelju varihu.

(Molitev.)

Angeljček moj sveti,
Prosim, daj vzprejeti
Mene v varstvo milo
V varno svoje krilo!

Slušaj želje tihe,
Moje prošnje — zdihe.
Daj mi sladko spanje —
Pa nebeške sanje.

Dušo ti izročam,
Srce priporočam;
K Bogu prošnje nosi —
Milosti izprosi!

Varih moj prezvesti,
Daj kedaj privedi
Me v nebesa zlata,
Kjer sta mama — ata!

Sprejmi me tja gori,
Kjer svetnikov zbori
Večnega slavijo —
Vekomaj častijo!

Al. K. S—ún.

Jesenske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

I.

Do bi si mislil, da se leto tako hitro okrog zasuče? Do kresa je še, še. Dnevi postajajo daljši, ceste prašne, polje se rumeni, travniki se zelené, metuljčki frfotajo, komarji pikajo in solnčece, rumeno solnčece to greje, kakor žrjavica. Dežja je malo in če kedaj pada, lije kakor iz škafa, nebo se naglo stemni, blisek križa nebo in grom potresa vsako srce. Nu, ko postajajo kresnice bolj redke, ko se začne dan zopet krčiti, tedaj tudi vročina poneha. Prej kakor bi mislil, plavé se

češplje, rudecé se jabolka in hruške in orehom začne pokati zelena luščina, in če popiha veter, že rožljajo na tla. Tu pa tam začne že list rumeneti, rumenel bo, dokler ne pade z drevesa. Dež se že tudi sili, a ko začne, pada saj nekoliko dnij in po cesti imaš blata in luž dovelj. Ej, jesen se približava, jesen, in preje, ko bi si človek mislil, vzelo je leto slovo.

Moram reči, da mi je vselej težko, ko se približava jesen. V duhu že gledam zamrzlo naravo in otožne zimske dneve in žalujem po tako hitro pretekli pomladi in poletju. Vendar vsi ljudje niso jednaki. Zgončev Jožko se je, na primer, jeseni veselil. Zakaj? Precej povem:

»Dopolnil on že šest je let,
Dva čevlja meri, palcev pet
In čvrste je postave
Od nog — do glave.«

Lahko uganete, kam gredó taki junaki. V šolo. In vidite, Zgončev Jožek se je veselil šole. Umislili so mu doma lepo torbico, pri trgovcu se je dobila tablica, črtalnik in abecednik; a ko so gospod župnik z lece oznanili, kdaj bode zapisovanje, tedaj sta jo z materjo mahnila v šolo in Jožek je bil gotov učenec. Kajpada takrat ni vzel s seboj torbice, pač pa prihodnji dan, ko se je šola resno začela. Lepo je bilo v šoli, lepo. Kaj je maral Jožek, da je moral vsaki dan korakati pol ure v šolo in pol ure iz šole domov, kaj je to takim junakom? Koliko lepega, koliko novega je pač vsaki dan slišal v šoli! Prav je imel, da se je tako veselil jeseni, ko se je začela šola.

Pot v šolo in iz šole domov mu je bila vedno kratkočasna, saj ni šel sam, nego je šlo ž njim več njegovih tovarišev in tovarišic. Kdo bi jih vse naštel, nekateri so hodili v šolo že drugo ali tretje leto. Da, ali lahko je bilo, ko je bilo lepo vreme. Ko je pa začelo deževati, tedaj je bila pa druga. Jožek je imel lepo novo torbico, imel je malo suknjico in klobuček s pisanim trakcem. Kaj bi bilo, če bi se vse to zmočilo? Jožek se je začel malo kislo držati in pogledal je mater, češ, kaj bode pa sedaj?

»Nič ne maraj«, dejali so mati, »dežnik bodeš vzela s seboj. Vendar pazi, dežnik je nov, da ga ne zgubiš, lepe denarje sem dala zanj.« — In šli so mati v postransko sobo, kjer je visel nov, novcat dežnik. Rudeč je bil, rumeno obrobljen, z velikimi palčicami in z rumeno verižico. Kupili so ga bili na zadnjem semnju v mestu. Sneli so ga gori s klina na tramu, kjer je visel, sprašili malo in ga potem zunaj na prostem razprli. Hej, kolik je bil! Jožek ga je komaj držal in dež mu ni mogel kar nič do kože. To je bila streha, to!

Odpotil se je tedaj Jožek z novim dežnikom v šolo. Ponosen je bil, saj takovega dežnika še ni nosil svoj živi dan. Ko je hodil na pašo, res je dobil včasih kakov dežnik, toda kakov je bil oni. Dasi bi težko preštel vse krpe, katere so bile gori prišite, vendar se je našlo še vse polno luknjic, skozi katere je silil na Jožka nadležni dež. In njegova bôja? Težko bi uganil prvotno bôjo, menda je bil nekako sivo rujav, ali kakov li? Nu, a dežnik, katerega je Jožek sedaj nosil? Bil je lepše rudeč kot pa zdravo Jožkovo lice, katero se je smejalo izpod njega. Hm, a one rumene proge in ona verižica, katera je bingljala ob roki? Stavil bi, da je zlata, če pa ne zlata, pa vsaj pozlačena. Kdo ne bi bil vesel takovega dežnika?

Ej. Jožek se ga je tudi veselil, pa ne samo on, nego tudi drugi. Turkov Tinče se je ravno pokazal na hišnem pragu, ko je korakal Jožek mimo. Kislo se je držal, dež je lil, v šolo je moral, a dežnika pri Turkovih pa niso poznali. Toda evo Jožka z novim dežnikom. Tinče je kar smuknil pod dežnik, veleč:

»Nu, saj prostora bode obema dovelj. Če bo treba, ti pa pomorem dežnik nositi.«

Švigeljev Jurček jo je tudi zadel. On je sicer držal v roki nekako staro pokveko, vendar mu je slabo pomagala proti dežju, pa je dejal:

»Jožek, pod dežnik me pa vendarle vzameš. Vidiš, da mi moj ničesar ne koristi. Če bode treba, bodem ga pa jaz držal, ker sem nekoliko močnejši.«

»Le pojdi, Jurče, le, saj je prostora dovelj«, — rekel je Jožek, a Jurče je smuknil pod veliki rudeči dežnik, katerega je tako ponosno držal Zgončev Jožek.

Preje nego so naši znanci vedeli, dobili so že četrtega sopotnika pod rudeči dežnik. Bil je Šmigocev Jernejček, razposajena vaška nadloga, kateri je hodil že tretje leto v prvi razred. Ko je one tri opazil pod dežnikom, prišel je tiho od zadaj in se tebi nič, meni nič stisnil pod dežnik.

»To pa to, pridem saj jedenkrat suh v šolo« — je vskliknil. »Vendar bolje drži, Jožek, meni je na klobuk padla kaplja.«

Oni trije so se zasmejali, Jernač pa tudi.

Na potu v šolo so došli naši junaki Črnačevega Janezka in Resčevega Mihca. Ona dva sta šla skupaj pod jednim dežnikom in lepo jima je bilo; vendar ko sta zapazila družbo pod Jožkovim dežnikom, nista si mogla kaj, zaprla svoj dežnik in se še ona onim pridružila. Šest takovih razposajencev pod jednim dežnikom, to je tudi nekaj, moji dragi!

Hencajte, to je bilo smeha. Zdaj je bil dežnik na jednom kraju premajhen, zdaj na drugem. Jožek je moral čvrsto držati palico, ker je vedno kateri za-njo povlekel. Tudi doli pod noge niso utegnili gledati naši šolski popotniki, pa je zato zdaj ta, zdaj oni prav čvrsto stopil v kako lužo in poškropil sebe in svoje tovariše. Nū, naposled so vendarle prišli v šolo.

Marsikateremu so rojile razne misli v šoli po glavi. Stavim, da si je želel Šmigocev Jernejček, da bi dež padal, ko se bodo vračali domov. Vendar dež je ponehal in solnce je polukavalo izpod oblakov.

Prva skrb je bila Jožku, ko je bila šola končana, da poišče svoj lepi rudeči dežnik. Šel je tja na ono mesto, kjer ga je pustil, vendar dežnika ni bilo več tamkaj. Joj, joj, kaj bo pa sedaj? Jožek, kaj bodeš doma povedal?

Mnogo ni bilo treba, po šolskih stopnicah ozvanjal se je glasen jok — Jožek je plakal. Lice se mu je najbolj kislilo in žalostno nakremžilo in v očeh so začele izvirati ogromne solze, ko je k njemu priteknel Črnačev Janezek in ga sunil malo z roko, rekoč:

»Jožek, nikari ne jokaj, Jernejček ima tvoj dežnik, skrili ti ga je!« — In res je bilo tako, a Jožkovo lice

se je hitro zjasnilo, ko je videl zopet svoj novi, rudeči dežnik.

Odpotili so se proti domu. Dežnika niso sicer rabili, pa so ga vendar razpeli. Jožek ga je naprej nosil, drugi pa so vojaško korakali po blatu za njim. Jernejček je celó bobnal po svoji tablici. Solnčece je zopet milo sijalo in zlatilo novi dežnik, kateri je bil sedaj še lepši in bolj živih bôj. Glasen smeh in veselo vriskanje se je glasilo daleč okrog. Kaj hočemo, otroci kakor otroci!

Kaj delajo angelji?

II.

Za nas je pa še posebno vesela verska resnica, da ima vsak človek svojega angelja varuha, ki ga povsod spremlja in vedno varuje na duši in na telesu.

Ker je duša toliko imenitnejša memo telesa, pomnimo se tudi mi najprej o tem, kako nas angelj varuh varuje na duši.

Tukaj na podobici vidite grdo, ostudno kačo, ki se hoče bližati otroku, da bi ga ostrupila in umorila; toda angelj jo odganja s svojo močno roko, da se mu ne more bližati. Odkar je hudobni duh v kačji podobi premotil naše prve stariše in jih zapeljal v greh, je kača podoba greha in hudobije. Kakor namreč kačji strup, ako ni o pravem času nasprotnega zdravila, umori človekovo telo, tako umori greh njegovo dušo in bi ga pahnil v večno smrt, ako se ne spokori o pravem času.

Angelji nas toraj najprej varujejo greha. Skrbijo, da ne pridemo v slabe družčine ali da se nam ne bližajo hudobni zapeljivci. Skrbno varujejo naše oči, da nam ne škodujejo slabi zgledi hudobnih ljudij; dobro pazijo na naša ušesa, da nam ne bi grde besede omažeževale nedolžne duše itd. — Angelji nas svariijo pred grehom; seveda jih ne slišimo z ušesi, a slišimo jih lahko z duhom, če jih le hočemo poslušati. Ali mar